

ของดี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจนะ ตั้งใจทำความสงบของใจ ฟังธรรม ฟังธรรมเห็นใหม่ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วทุกวันๆ สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วแต่กิเลสของเรามันต่อต้าน กิเลสมันต่อต้าน หลวงตาท่านบอกว่า “กิเลสมันกลัวอย่างเดียวคือกลัวตัจจะ ตัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ตัจธรรมเห็นใหม่ ตัจจะ อริยตัจจะ มันคงทนต่อการพิสูจน์ตรวจสอบ มันคงทนไง คุณิองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้มาตั้งแต่อดีตก็ดี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนี้ก็ดี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตกาลก็ดี ก็จะมาตรัสรู้ธรรมอันเดียวกันนี้ ตัจจะอันนี้ ตัจจะอริยตัจจะนี้มันคงทนต่อการพิสูจน์ กิเลสมันถึงกลัวไง

กิเลสนี้มันปลิ้นปล้อน มันหลอกหลวงเห็นใหม่ ถ้ามันไม่ปลิ้นปล้อนมันไม่หลอกหลวง มันไม่มีเหยื่อล่อ มันไม่มีสิ่งใดครอบงำหัวใจของเราจะไม่เป็นขี้ข้าของมันขนาดนี้หรอก ที่หัวใจเราเป็นขี้ข้ากับมันขนาดนี้เพราะมันมีเหยื่อล่อ มันมีความปลิ้นปล้อนหลอกหลวง แล้วสติปัญญาเราอ่อนด้อย เราถึงเชื่อฟังมัน เราเชื่อฟังมันนะ เดินตามมันด้อยๆ เลยนะ ฉะนั้น เวลาฟังธรรมๆ ฟังธรรมมันขัดแย้งกับกิเลส กิเลสมันไม่ชอบหรอก

ถ้ามันฟังธรรมทางโลกเห็นใหม่ โอ้โลมปฏิโลมกัน ยกย่องสรรเสริญกัน เนียมหาใจ! ต่างคนต่างยกย่องกัน ทางนี้ดีกว่าทางโน้นมีคุณค่า ทางนี้ดีกว่าทางโน้นชั้นนูน ทางนู้นดีกว่าชั้นนี้ ... มหาใจทั้งนั้น กิเลสมันชอบอย่างนั้น กิเลสมันชอบการยกยอปอปั้น กิเลสมันชอบอย่างนั้น

แต่ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงนี่กิเลสมันกลัว แล้วถ้ามันกลัวเห็นไหม ความจริงทุกคนก็อยากได้ความจริงทั้งนั้น ของจริงใครก็อยากได้ ของจริงของดีทุกคนอยากได้ทั้งนั้น แต่เวลาจิตใจของเราเห็นไหม จิตใจเรามีของจริงของดีอยู่แล้วด้วย ทำไมปล่อยให้กิเลสมันเหยียบย่ำอย่างนั้น ทำไมปล่อยให้กิเลสมันล้าหน้าอยู่ตลอดเวลาละ นี่ของจริงของดี เพราะอะไร? เพราะว่าสิ่งที่มีคุณค่าคือหัวใจของสัตว์โลกเิง

ธรรมดาในตู้พระไตรปิฎกเห็นไหม นี่กระดาษเปื้อนหมึก มันพิมพ์มาจากโรงพิมพ์ เวลาพิมพ์มาจากโรงพิมพ์เห็นไหม นี่สัจจะข้อเท็จจริงนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นั่นมันกิเลสเปื้อนหมึกทั้งนั้น มันเปื้อนกระดาษเปื้อนหมึกเพราะอะไร? เพราะเขาพิมพ์มาๆ แล้วถ้าคนเรียงพิมพ์มันพิมพ์ผิดนะ มันผิดไปหมด ต้องแก้ไข ต้องมีใบแทรก ใบแทรกไว้เลย ใอันนี้ตกลง ใอันนี้ต้องแก้ไข มันเป็นการสื่อ มันเป็นเรื่องมือ มันเป็นเรื่อง

แต่ถ้าเราไปศึกษาๆ ศึกษาความจริงๆ เห็นไหม ศึกษาแล้วขนลุกขนพอง นี่เิง เวลาศึกษาธรรมดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนพองสยองเกล้า ขนลุกเลย ขนลุกเพราะอะไร นั่นนะความจริง ความจริงเพราะอะไร เพราะหัวใจมันมีความรู้สึกเห็นไหม ความรู้สึกนี้มันแสวงหา ความรู้สึกนี้มันต้องการความจริง ความจริงมันได้สัมผัสความจริง โอ้อโฮ มันสะเทือนใจมาก สะเทือนใจมาก ธรรมดาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ความเห็นของเราเห็นไหม ปิดหูปิดตาแล้วเวียนว้ายตายเกิดอยู่ที่นี่ มีศรัทธามีความเชื่อขึ้นมาถึงบวชเป็นพระ บวชเป็นพระขึ้นมาเห็นไหม นี่จะตั้งใจฟังธรรมะๆ ก็ฟังทุกวัน หลวงพ่อเทศน์ทุกวัน หลวงพ่อเทศน์ตลอด หลวงพ่อเทศน์ตลอดแล้วจิตใจมันดีขึ้นมาละ จิตใจมันดีขึ้นมา มันพัฒนาขึ้นมา ถ้ามันพัฒนาขึ้นมา มันยืนตัวมันเองได้ไหม

เวลาของดีๆ ทุกคนต้องการของดี เราอยากได้ของดี แล้วเวลาของดีขึ้นมา ความดี การเอื้ออาทร มีน้ำใจต่อกัน เป็นของดีทั้งนั้น น้ำใจนี้มีค่ามาก นี่เห็นไหม คุณสิ มันจะทุกข์ยากขนาดไหน รุคงค์ด้วยกันนะ เวลารุคงค์ด้วยกัน เวลาทุกข์ยากขึ้นมา ได้สิ่งใดมาก็แบ่งปันกันด้วยความเสมอภาค มันซึ่งใจ พอมันซึ่งใจมันไม่มีสิ่งใดมารบกวนหัวใจเลย

แต่ถ้ามันได้สิ่งใดมา มันแบ่งปันกันด้วยความเอารัดเอาเปรียบกัน มันไม่พอใจแล้วละ พอไม่พอใจเห็นไหม หัวใจมันคิดค้น พอดคิดค้นของนั้นไม่มีค่าเลย ของนั้นคุณสิ เงินแค่บาทเดียว ฆ่ากันตายเพราะเงินบาทเดียวทั้งนั้น แต่เวลาเขาเสียสละกันเป็นล้านๆ เป็นสิบล้านๆ ล้าน ทำไมเขา

เสียสละกันได้ละ เขาเสียสละเพราะมันพอใจจะทำไง ถ้ามันพอใจมันทำอะไรมันทำได้ทั้งนั้น แต่ ถ้ามันไม่พอใจมันทำอะไรไม่ได้เลย แล้วมันทำอะไรไม่ได้ เวลาแสวงหาก็กี่แสวงหาความดี เวลา มาบวชเป็นพระเห็นใหม่ นักรบ ว่าจะรบกับกิเลส เราเป็นนักรบ เราก็ต้องการคุณงามความดี เรา ก็ต้องการคุณงามความดี

แล้วเวลาคุณงามความดี สิ่งที่เป็นทางทฤษฎีมันก็เป็นแค่ทฤษฎี ทฤษฎีนะไปศึกษาความดี กันมา ไปศึกษาค้นคว้าความดีมา แล้วก็มาเถียงกันปากเปียกปากแฉะ ชมมสากจณา เอตมฺมงฺคล มุตฺตมฺ ไม่ใช้หมากัดกัน หมากัดกันมันจะเอาชนะคะคานกัน น้ำลายนี้ฟูมปาก หางนี้ชี้เต็มทีเลย มันจะพัดกันนั่น แล้วพัดกันมันได้อะไรมา มันได้อะไรมา ทิฐูมิมานะเอามาคะคานกันทำไม ทิฐูมิในหัวใจเราจะต้องดับมัน เราพยายามจะดับอันนี้

คูสิ เรามีศรัทธาความเชื่อก็เพื่อจะค้นคว้า ก็เพื่อจะกำราบหัวใจอันนี้ แล้วถ้ามีศีลขึ้นมา เห็นใหม่ สิ่งนี้มันเป็นทิฐูมิ มันไม่มีค่าอะไรเลย ก็เพราะมันนี้แหละทำให้เวียนว่ายตายเกิดอยู่เนี่ย ก็ที่มามาบวชอยู่เนี่ยก็เพื่อจะค้นคว้าหามัน ค้นคว้าหามันก็ต้องซักฟอกออกจากไฟสิ ก็ต้องผ่อนกำลัง มันลงสิ ต้องผ่อนกำลังลง ให้อิฐูมิมานะต้องผ่อนกำลังมันลงบ้าง ไม่ใช่ให้มันมาลุกโชติช่วง ชัชวาลจรดฟ้า มีแต่ทิฐูมิแต่มานะคะคานกัน แล้วจะเอาชนะคะคานกันมันเป็นความดีที่ไหน มันไม่เป็นความดีสักกะนิดหนึ่งเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เป็นศาสดา อนาคตังสญาณ รู้อดีต รู้ปัจจุบัน รู้อนาคตทั้งหมด เวลาความเมตตาเห็นใหม่ เมตตาคุณปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพราหมณ์มันมาด่ามาว่านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งฟังอยู่ ตลอดเวลา พราหมณ์มันด่าจนสุดกำลังของมันแล้วนะ “พราหมณ์ เวลาไปหาไปเยี่ยมแขก เวลา เอาอาหารมา ถ้าเขาไม่กิน อาหารนั้นจะเป็นของใคร” อาหารนั้นก็เป็นอย่างของเจ้าของต้องเอากลับไ้ พราหมณ์มาด่าว่าอยู่ตลอด เราไม่รับ ให้พราหมณ์เอาคืนไปๆ เขาสะอึกเลย นี่ไง องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้ามีฤทธิ์ใหม่ มีเดชใหม่ มีทุกอย่างพร้อม แต่คนนะเขามาต่อว่า เขาต่อว่าขนาด นั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งฟังเฉย จบแล้วนะ อาหารที่เขาเอามารับแขก ถ้าแขกไม่ ทานอาหารจะเป็นของใคร

นี่เขาอุตสาห์คั่นคั่นมานะ คั่นคั่นมาหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็มาต่อว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งเฉย “พราหมณ์ อาหารที่

เวลาเรารับแขก แล้วแขกเขาไม่กินเป็นของใคร?” ก็ของเจ้าภาพ ของเจ้าของนั้น นี่จะดำ่ว่าขนาดไหนเป็นของของเธอ เราไม่เกี่ยว เอากลับคืนไป เห็นไหม ไม่เดือดไม่ร้อน นี่ไง คุณติ ไม่ได้ไม่ตอบ มันไม่เป็นเรื่อง แล้วเขาจะพูดยังไงก็เรื่องของเขา แล้วเขาเอากลับคืนของเขาไป เราไม่เดือดร้อน ทัศนียาณะมันไม่มีเห็นไหม คุณติ มันทำอะไรมันก็เป็นประโยชน์ขึ้นมาได้

แต่ถ้ามันมีทัศนียาณะ ถ้าพรหมณ์เข้ามาเดี๋ยวเอาลูกน้องอัดเลย กั้นไว้ไม่ให้เข้ามา ถ้าเข้ามาแล้วรุมกระที่บมัน เสร็จแล้วข้างนอกเขาก็คิดเตียนตินิกินินินทาไปทั่ว มันจะเป็นประโยชน์อะไร มันไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย ความดีก็เป็นความดีของเรา ของดีใครก็อยากได้ทั้งนั้น ใต้ของดีแล้วของดีมันคืออะไรละ ของดีมันดียังไง อะไรเป็นของดี

ของดีก็มีศีลมีสัจย์ไง เรามีสัจจะมีความเชื่อ มีสัจจะเห็นไหม มีสัจจะ มีความเชื่อ มีศรัทธา ความเชื่อ ถ้าเราทำจริงขึ้นมา เวลาของดีคือจริงมันคืออย่างไร ไอ้ที่ว่าสัมมาทิฐิ เวลา เป็นทิฐิที่ถูกต้อง สัมมาทิฐิ ในความเพียรของเรา ในความวิริยะความอดุสาหะของเรา เราต้องมีของเรา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา คุณติ อาจารย์สิงห์ทองได้รับการชื่นชมจากหลวงตา ได้รับการชื่นชมจากหลวงปู่เจี๊ยะ

หลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะ เรามั่นใจว่าท่านเป็นพระอรหันต์ คำว่า “เป็นพระอรหันต์” ใครจะมาหลอกหลวง ใครจะมาชักนำให้เห็นผิดไม่ได้ จะมาเล่นกลเล่นมารยาสาโดยให้ยอมรับนับถือ เป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น เวลาท่านจะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ท่านก็ต้องทำคุณงามความดีของท่าน ท่านต้องพยายามต่อสู้กับกิเลสของท่าน การว่าต่อสู้กิเลสเห็นไหม สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญา อัตโนมัตติ แต่ละขั้นแต่ละตอน ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาจะรู้จักว่า เหลนของมาร ลูกของมาร พ่อของมาร ปู่ย่าตายายของมาร มันก็ห้กลขนาดไหน แล้วเวลาต่อสู้ขึ้นมาท่านพิสูจน์ได้ตรวจสอบในใจของท่านแล้ว ท่านถอด ท่านถอน ท่านสำรอก ท่านคายกิเลสออกไป เป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป

มันมีประสบการณ์ไง ถ้ามีประสบการณ์ขึ้นมา คนที่ภาวนาถ้าไม่มีประสบการณ์อย่างนี้ ไม่ทำอย่างนี้ขึ้นมา มันจะมีคุณธรรมไปได้อย่างไร แล้วเวลาลูกศิษย์ลูกหาที่ได้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเห็นไหม ทางจงกรมเป็นร่องเลย เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เต็มที่ของเขา นี่งานของเราไง

งานของเราเราดูแลหัวใจของเรา เรารักษาหัวใจของเราใจ ไม่ใช่เอาทิฐิมานะไปคะคานกับใคร ไม่เอาทิฐิมานะไปอวดใคร ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

เพราะความดีทุกคนที่ต้องการ ถ้าเรามีน้ำใจกับเขา มีน้ำใจกับเขานะ น้ำใจก็คือน้ำใจ มันจะผิดมันจะถูกนั่นอีกเรื่องหนึ่ง พอจะผิดจะถูกนะ เพราะความเห็นของโลกใจ ถ้าเอาความเห็นของโลกมันก็เป็นความเห็นของโลกใจใหม่

ความเห็นของธรรม โลกเขาก็มอง ความเห็นของธรรม ความเห็นของพระเป็นผู้เสียสละ ใจใหม่ พระก็ต้องเป็นผู้เสียสละอยู่วันยังค่ำ จะถูกจะผิดพระผิดไว้ก่อน เพราะพระมีกิเลส เพราะพระมีทิฐิมานะ พระจะเอาเปรียบโลกเห็นใหม่ พระเป็นลูกตุ้มสังคม เอาเปรียบ ไม่ทำมาหากิน เขาทำมาหากินอาบเหงื่อต่างน้ำมาแล้ว เขามาเสียสละ เขามาวัดมาว่าแล้วยังไม่ต้อนรับ ยังไม่ดูแลเขา

ไอนั้นมันเป็นความเห็นของเขา มันเป็นความเห็นของโลก แล้วเราเป็นพระอะไร ถ้าเราเป็นพระปฏิบัติเราจะไปหว่านไหวอย่างนั้นใหม่ แล้วเราต้องไปชนะคะคานใคร มันทำไมไม่เอาชนะคะคานกิเลสในใจของเรา ถ้ามันชนะคะคานกิเลสของเราเห็นใหม่ นี่ความดีของเราใจ ความดีของพระ ความดีของนักรบ มันจะรบกับใคร ความดีของโลกเขา เขาเป็นความดีแล้ว ไปฟังสิ เปิดหูแล้วฟังชาวบ้านเขาว่า “ฉันเป็นคนดีแล้ว ฉันทำไมต้องไปวัด ฉันเป็นคนดี...”

เขาว่าเขาดีหมดละ เขาว่าเขาเป็นเทวดาตัวเขียวๆ นะ เขาเป็นศักยภาพทั้งนั้น เขาเก่งทั้งนั้นละ นั่นก็ความดีของเขา แต่เวลาคนที่เขามีศรัทธามีความเชื่อของเขานะ ความดีอย่างนั้นเป็นความดีของโลกใจ คุณติ กตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดูแลพ่อดูแลแม่ดูแลในครอบครัวเป็นคนดีทั้งนั้น แต่เวลาเขาพลัดพราก เวลาเขาพลัดพรากแล้วเขาก็เสียใจทั้งนั้น เขาทำได้แค่นั้นใจ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะไปเอาพ่อ พระเจ้าสุทโธทนะนิมนต์ตลอดเห็นใหม่ ยังไม่ไปๆ ส่งคนมาทำไห้รับบวชหมด เป็นพระอรหันต์หมด ถึงเวลากลับไป นี่กลับไป พ่อก็คือพ่อ ไปเทศนาว่าการ เวลาเทศน์เสร็จแล้วออกบิณฑบาต พระเจ้าสุทโธทนะไปยืนขวางเลย

“ทำไมทำลายกันขนาดนี้ เป็นถึงกษัตริย์ มาขอทานเขาได้ยังไง”

“เฮ้า ก็พ่อไม่นิมนต์”

นิมนต์ คำว่า “นิมนต์” คือประเพณีของพระอริยเจ้า คือประเพณีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นใหม่ เขาดำรงชีพกันอย่างไร พระพุทธเจ้าแต่อดีตกาลเขาดำรงชีพอย่างไร ออกบิณฑบาต ออกบิณฑบาตเทวดา ถวายบาตร ๔ ใบ นี่ ๔ ใบก็ต้อง ๔ ทิศ ๔ ใบ ๔ ใบขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอธิษฐานให้เหลือใบเดียวแล้วออกบิณฑบาต ออกบิณฑบาตๆ เลี้ยงชีพ พ่อนิมนต์มา นิมนต์มาพอก็คือความเป็นพ่อลูก เห็นใหม่ เนี่ยเป็นวิสาสะ ก็ต้องฉันในราชวัง แต่ไม่ได้นิมนต์ไว้ นิมนต์มาแต่ไม่นิมนต์ให้ฉัน ออกบิณฑบาต

นี่ภิกษุมานะไง จะปราบภิกษุพ่อ ถือว่าเป็นพ่อ ถือว่ามีสิทธิ มีสิทธิว่าตัวเองเป็นพ่อเป็นลูก พอก็คือพ่อ แต่ตอนนี้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา สอน ๓ โลกธาตุ ถ้าพ่อจะฟังพ่อต้องลดภิกษุมานะลง จนเปิดใจเห็นใหม่ เปิดใจเทศนาว่าการ ซ้ำสองซ้ำสาม ถึงเป็นพระอรหันต์นะ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา จะเอาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ความดี ทุกคนก็ว่าเขาดีทั้งนั้น พระเจ้าสุทโธทนะก็ว่าลูก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ว่าลูก แต่ลูกกับโลก ลูกกับธรรม โลกไง พ่อกับลูก แต่ธรรมะศาสนานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนขึ้นมา ท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นใหม่

นี่ไง เวลาพระอริยบุคคล จะบอกว่ามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพ่อ เป็นพ่อ เพราะเป็นผู้เปิดหูเปิดตาใจ เป็นผู้ชี้แนะใจ เห็นใหม่ นี่ความดีของเรา ความดีของเรา เราจะปฏิบัติจริงขึ้นมามันก็เป็นความดีของเราในใจของเราไง ถ้าในใจของเรามันก็เป็นความดีของในวงกรรมฐาน เป็นความดีของพระที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นความดีของหลวงตา หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น ท่านระลึกถึงหลวงปู่มัน เป็นความดีเพราะอะไร?

เพราะหลวงปู่มันเป็นคนชี้แนะมา คนนะ คนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันไม่มีทางออกแล้วมีคนคอยชี้แนะ มีคนคอยตอกย้ำ มีคนคอยป้องกันให้ ทำไมมันไม่ระลึกถึงบุญถึงคุณ แล้วถ้าระลึกถึงคุณหัวใจมันลงราบเลยละ ลงราบ หลวงตาท่านบอกว่า “ถ้าท่านตายแทนหลวงปู่มันได้ ท่านตายทันที ถ้าท่านตายแล้วหลวงปู่มันยังมีชีวิตอยู่ ท่านสละชีวิตทันที”

แต่มันเป็นไปไม่ได้ แต่ความคิดในใจไง ความคิดในใจที่มันคิดขึ้นมาในหัวใจ ถ้ามันคิดขึ้นมาในหัวใจอย่างนี้ คิดดูสิว่ามันจะมีการแข็งข้อ มันจะมีการตลบหลัง มันจะมีการแทงหน้า

แทงหลัง มีอีกไหม มันไม่มีการแทงหน้าแทงหลัง ไม่มีการตลบหน้าตลบหลังหรอก ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดี เพราะว่าเราเคารพบูชาขนาดนั้น มันเป็นความจริงอย่างนั้น เพราะอะไรล่ะ?

เพราะเป็นความจริงเห็นใหม่ เป็นความจริง แล้วจิตใจท่านลงใจ ลงใจหลวงปู่มัน ถ้าสละชีวิต ถ้าเราตายแทนได้ ตายเลย แล้วให้หลวงปู่มันท่านอยู่ อยู่เพื่อทำประโยชน์ เพราะท่านมีอำนาจวาสนา อนาคตังสญาณของท่าน ท่านมีจิตที่ได้ทำประโยชน์เห็นใหม่ แต่นี่มันเป็นเรื่องของปัจเจกตั้ง จำเพาะตน จำเพาะส่วนของบุคคล บุคคลใดสร้างอำนาจวาสนามาอย่างไรเป็นอย่างไร

แต่ความรู้สึก ความรู้สึกที่เคารพ ความรู้สึกที่กตัญญู ความรู้สึกที่ลงใจ ความรู้สึกเป็นเรื่องหนึ่ง ความจริงจากวิญญูนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความจริงในหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเป็นความจริงก็อีกเรื่องหนึ่ง แล้วเป็นความจริงของเรา ความจริงของเราเราปฏิบัติแล้วเรามีแต่กิเลส ตัณหาความทะยานอยาก ยิ่งปฏิบัติขนาดไหนมันยิ่งวิญญูมานะจรดขอบฟ้า ยิ่งปฏิบัติขนาดไหนยิ่งจะให้คนยอมรับ แล้วหมาที่ไหนมันจะยอมรับล่ะ

มันจะยอมรับ มันต้องยอมรับความจริงของเราก่อนซิ นี่ความดีของใคร ถ้าความดีของเราเห็นใหม่ ความดี ถ้าความดีของเรา เราต้องมีความเมตตา ดูพ่อแม่เลี้ยงลูกนะ พ่อแม่เลี้ยงลูกเห็นใหม่ เวลาอุ้มลูกขึ้นมา ลูกมันจะหยิกมันจะกัดขนาดไหนพ่อแม่ชอบใจ พ่อแม่ดีใจ เห็นใหม่ พ่อแม่เลี้ยงลูกก็เป็นแบบนี้

นี่ก็เหมือนกัน เราจะเป็นผู้นำ เราจะเป็นผู้ที่ดูแล เขาไม่รู้กับเรา ไม่รู้กับเรา เราก็ต้องมีอุบาย คำว่า “ไอ้อุบาย” สิ่งนั้นเราต้องมีจุดยืนนะ นักรบต้องรบกับกิเลส รบกับวิญญูมานะของเรา ถ้าจะรบกับกิเลสของเรา เราต้องมีจุดยืนของเรา เราจะไม่ไหลไปตามกระแสสังคม ไม่ไหลไปกับกระแสโลก กระแสโลกเห็นใหม่ โลกกับธรรมไม่ใช่อันเดียวกัน แต่อยู่ในที่เดียวกัน นี่กระแสสังคม กระแสของโลก แล้วเราก็อยากให้โลกเขายอมรับ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้อยากให้โลกยอมรับ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาเห็นใหม่ ๖๑ องค์ “ภิกษุทั้งหลายเธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลก และเป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน โลกเขาเร่าร้อนนัก” โลกเขาเร่าร้อนนักคือมีธรรมะไปชโลมให้เขาเย็น ไม่ใช่ให้เขายอมรับ ไม่ใช่! แต่ไปดับไฟ ดับไฟ ดับไฟ ดับไฟกิเลส ตัณหา ความทะยานอยาก ไม่ใช่ให้เขาชื่นชม ไม่ใช่ให้เขายอมรับ แต่ไปดับไฟ ดับไฟในใจของเขา

เพราะเราคิดว่าเราไปดับไฟ เราไม่ไปให้ใครยอมรับ เราไม่ต้องให้ใครชื่นชม กิเลสตัณหา ความทะยานอยากมันเผาไหม้ใจของเขา แล้วกิเลสตัณหาความทะยานอยากมันเผาไหม้ใจของเขา มันควรจะแก้ไขอย่างไร เห็นไหม เชอควรเสียดสละทาน ต้องมีการทำทาน ทำทานให้เปิดหัวใจ ถ้ามีศีลนั้นเป็นผลประโยชน์ของเขาทั้งนั้น

หลวงตาท่านบอกว่า ตอนอยู่กับท่านไซ้ไหม สิ่งใดสิ่งหนึ่งทุกอย่างในการประพฤติปฏิบัติ เราดูแลได้ เราจัดการได้ แต่ถ้าเป็นศรัทธาของโยมเขา คณะศรัทธาศรัทธาของเขา มันเป็นสมบัติของเขา เราห้ามเขาไม่ได้ เราพยายามตัดแปลงก็ว่าไม่ให้กินเลย แต่เราห้ามเขาไม่ได้ เพราะมันเป็นสิทธิ์ของเขา คำว่า “สิทธิ์ของเขา” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสกอุบาสิกาเขาก็มีสิทธิ์ส่วนหนึ่ง แต่สิทธิ์ของเขามันก็อยู่ในกรอบของเขา แล้วเราจะดูแลอย่างไร เราจะดูแลอย่างไรที่มันไม่ให้ก้าวล่วงกรอบของเราไป

เราก็ต้องมีอุบายของเราไป ถ้าเรามีอุบายของเราละ สิ่งนั้นเราก็ดับไฟตรงนั้นไป ถ้าเขารุกราน เขาก้าวก้าว เราก็ไม่อนุญาตให้มันรุกรานและก้าวก้าว แต่เราก็ไม่ไปทำลายน้ำใจของเขา เพราะมันเป็นสิทธิ์ของเขาละ “ภิกษุ ทำลายศรัทธาไทยให้ตกลงเป็นอาบัติปาจิตตีย์” ความศรัทธาอันนั้นเป็นศรัทธาของเขา แล้วเราไปทำลายศรัทธาอันนั้น ความศรัทธามันเกิดได้ยาก ไหนว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องการให้ใครยอมรับ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปดับไฟ ดับไฟในหัวใจของบริษัท ๔ ไปดับไฟของโลก ดับไฟในใจของโลกไป ฉะนั้น ถ้าเขามีความทุกข์ความยากในหัวใจของเขา ความศรัทธาอันนั้นมันจะจุดประเด็นขึ้นมา ถ้าจุดประเด็นขึ้นมาแล้วนี้ ถ้าเขาเสียดสละของเขา เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขา แล้วถ้าวันไหนเขาเข้าใจได้ นี่เต็มที่แล้ว

เวลาฆราวาสเห็นไหม ถ้าใครเป็นอาจารย์ของเขา ใครเปิดตาของเขา แล้วเขาก็อยู่กับอาจารย์นั้น แล้วประพฤติปฏิบัติกับครูบาอาจารย์องค์นั้น เวลาจิตใจของเขาเขาปฏิบัติจนสูงส่งขึ้นมา เขาเห็นว่าครูบาอาจารย์ของเขาสอนไม่ถูกทาง เขาเสียดสละ เขาออกจากอาจารย์นั้นมา แต่เขาก็ยังระลึกถึงคุณของอาจารย์องค์นั้น เพราะอาจารย์องค์นั้นเคยเปิดตาใจของเขาให้เขาศรัทธาในพุทธศาสนา แต่เวลาเขาประพฤติปฏิบัติไปแล้วมันไม่ใช่ว่า มันไม่เข้าไปในความเป็นจริง

เขายังเปลี่ยนแปลงเลย เวลาเขาเปลี่ยนแปลงแล้วเขายังระลึกถึงคุณ ระลึกถึงคุณของอาจารย์องค์
นั้นที่พยายามชักนำให้เขาเข้ามาสู่ศาสนา

นี่ผมราวสเขายังมีความคิดอย่างนี้ เขามีคุณกับเรา เขามีคุณกับเราให้เปิดตาของเรา แต่ใน
การประพฤติปฏิบัติของเขา เขายังปฏิบัติไม่ถึงที่สุดแห่งทุกซ์ เขาปฏิบัติไปไม่ได้ เขาก็มีกิเลส
ค้นหาความทะยานอยากเหมือนกัน เขาก็มีศรัทธาความเชื่อในศาสนาเหมือนกัน เขาได้บวชเป็น
พระ เป็นภิกษุ เป็นนักรบเหมือนกัน แต่เขารบของเขา รบด้วยความลุ่มๆ ดอนๆ รบด้วยกิเลสมัน
ครอบงำ รบด้วยกิเลสมันชี้หัวอยู่ เขายังเอาใจของเขาพ้นจากกิเลสของเขาไปไม่ได้

แต่เวลาเรามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตใจของเรามันเปลี่ยนแปลง มันมีการแก้ไข มันเกิด
มรรคเกิดผลขึ้นมา เราารู้เราเห็นได้ไง ถ้าเราไม่รู้เราเห็นของเรา เราก็หลงของเราเห็นใหม่ เพราะ
อะไร เพราะขนาดการประพฤติปฏิบัติของเรา เรายังทุกข์ยากขนาดนี้เลย แล้วเราจะไปแก้ไข
อาจารย์ของเรา นี่ แก้ไขให้เขามีมุมมองกับเรานี้มันแก้ไขได้ยากใจ แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของ
เรา ถ้าจิตใจของเราเป็นความจริงขึ้นมาแล้วนี่ เราจะเอาอุบายนี้มาแก้ไขเขาได้ มันก็เป็น
ประโยชน์ได้เห็นใหม่ นี่พูดถึงความดี

ของจริงเห็นใหม่ ของจริงทุกคนหาของดี แต่ของดีของใคร ของดีของโลกเห็นใหม่ คุณ
พวกมารชน พวกคนพาลเวลาความดีของเขา ความดีของเขาคือเอารัดเอาเปรียบคนอื่นไง เขาไป
เอารัดเอาเปรียบคนอื่นมาแล้วก็บอกนี่เป็นผลงานของเขา ก็ผลงานของพาล ผลงานของมาร เวลา
มารนะ มารมันทำลายไปทุกๆ อย่าง อเสวนา จ พาลานํ ปญฺทิตานญจ เสวนา เรายังไม่ยอมคบ
เลย นี่ความทุกข์ของบัณฑิตคืออยู่กับคนพาล คนพาลมันหน้าด้าน มันพาลชน มันเอาแต่ได้ มัน
เบียดเบียนเขาไปทั่ว แล้วมันเป็นความทุกข์ของบัณฑิตใจ

ถ้าบัณฑิตอยู่ใกล้คนพาล บัณฑิตมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น แล้วความทุกข์อย่างนี้มันเป็น
อะไรล่ะ มันเป็นเวรเป็นกรรมไง ถ้าเป็นเวรเป็นกรรม เราก็ต้องรักษา เพราะสภาคกรรม กรรมที่
ใครสร้างมา ทำสิ่งใดมา ถ้ากรรมสร้างสิ่งใดมา เวลาผลกรรมมันให้ผล ถ้าผลกรรมให้ผลแล้วจะ
หลีกเลี่ยงยังงัย การหลีกเลี่ยง การหลบหลีกของเราเห็นใหม่

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าท่านประพฤติปฏิบัติมา ท่านสร้างบุญกุศลของท่าน
มา ท่านจะได้หมู่คณะที่ดี หมู่คณะที่พยายามพากันประพฤติปฏิบัติ พยายามพากันรักษาศีล
พยายามบำเพ็ญเพียรตบะธรรม นี่ครูบาอาจารย์ที่ดีท่านพยายามชักนำ ถึงเวลาเราเป็นอาจารย์คน

ก็จริงอยู่ แต่ถ้าเราปฏิบัติยังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกซ์ เราปฏิบัติแล้วยังสู้กิเลสไม่ถึงที่สุด แต่เราก็ยังพยายามพากันประพฤติปฏิบัติ ถ้ายังพยายามพากันประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราปฏิบัติได้ดี ปฏิบัติได้ถึงที่สุดมันก็เป็นอำนาจวาสนาของเรา

ถ้าเราพากันประพฤติปฏิบัติ ถ้าคนอื่นนะ องค์กรเห็นใหม่ สัทธาวิหาริกที่เขาปฏิบัติแล้ว เขาได้ผลของเขาเราก็สาธุ เพราะมันเป็นความมั่นคงของศาสนาไง มันเป็นความมั่นคงของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเป็นความมั่นคงขององค์กร ถ้าทำสิ่งใดมันเป็นประโยชน์ เราก็ทำเป็นประโยชน์ มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคน เขามีอำนาจวาสนา เขาปฏิบัติแล้วเขามีศีล มีสมาธิ มีปัญญาของเขาขึ้นมา เราก็สาธุ สาธุ แต่ถ้าเราปฏิบัติแล้วเราได้จริงของเราเราก็พอใจของเรา เราต้องการของดี ความจริงเป็นของดี ของดีเราต้องทำดี ถ้าเราทำดีมันจึงได้ของดีนั้นมา

เราอยากได้ของดี แต่เราทำอะไรกันก็ไม่รู้ แล้วมันจะเป็นดีของใคร คุณดี ความดีของโลก โลกเขาว่าเขาดีนะ ได้ยินทุกวันเลย ฉันเป็นคนดีทำไมฉันต้องไปวัด ฉันเป็นคนดีทั้งนั้น โลกนี้มีแต่คนดีเลย ไอ้พวกเราไอ้พวกเห็นภัยในวัฏสงสารมาบวช เราเลยกลายเป็นคนไม่ดีเลย เพราะคนไม่ดีเราถึงต้องมาวัดใช่ไหม เพราะเราไม่ดีใช่ไหมเราถึงมาบวชใช่ไหม เพราะเราไม่ดีใช่ไหม เราถึงจะต้องมาทนทุกข์ทรมานกันอยู่ที่นี่

แต่มันก็เป็นความดีของเราไง ความดีเห็นใหม่ คุณดี “ทางของฆราวาสมันเป็นทางคับแคบ ทางของสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง” เพราะเรามีความเห็นอย่างนี้ เพราะเรามีช่องทางอย่างนี้ เราถึงได้มาบวช บวชเป็นนักรบ นักรบเห็นใหม่ เป็นทางอันกว้างขวาง

ครูบาอาจารย์ของเราเวลาบวชแล้ว รุกขมูเลสนาสนน์ แล้วเวลาบวชมาแล้วเห็นใหม่ คุณดีอุปัชฌาย์ให้มาแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ สิ่งที่เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ เราต้องค้นคว้าของเราให้เกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา ถ้าเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ดวงใจดวงใดยังสร้างมรรคขึ้นมาไม่ได้ ยังทำศีลสมาธิขึ้นมาได้ไม่เป็นความจริงนั้น ใจดวงนั้นก็ยังไม่มรรคมีผล ใจดวงนั้นก็ยังมี การประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

แล้วเวลาบวชมาแล้วมันเป็นสังคมาของสงฆ์ มันมีข้อวัตรปฏิบัติ มันเป็นหมู่คณะขึ้นไป เราก็มีธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดา เราจะอยู่วัดไหน อยู่ชุมชนใด เราก็นับถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียวกัน ถ้านับถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียวกันเห็นใหม่นี้ สิ่งที่ทำมันก็มาจากธรรมและวินัยนั้น ถ้ามันผิดถูกอย่างไร มันมาอย่างไร มันทำอย่างไร เชื่อกัน

มายังไร เชื่อตามๆ กันมาหรือ ถ้าเชื่อตามๆ กันมา แล้วมันพิสูจน์อย่างไร เชื่อตามๆ กันมา มันจะมีความจริงขึ้นมาไหม

ถ้ามีความจริงขึ้นมาใครพุทธโศ ใครใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าจิตมันสงบขึ้นมามันก็เป็น การยืนยันว่าสิ่งนั้นเป็นความจริง ความจริงว่าอันนั้นเป็นทฤษฎี เห็นไหม นี่เราศึกษามาๆ เพื่อ ปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมามันเป็นความจริงขึ้นมา เป็นความจริงขึ้นมามันก็เป็นสมาธิขึ้นมา แล้วถ้า ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้มันเป็นวิปัสสนาไป

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ท่านปฏิบัติมาแล้วท่านผ่านมรรค ผ่านผลขึ้นมาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา เวลา**ชมุขสากัจฉา** จิตใจดวงหนึ่งที่สูงกว่า จิตใจครูบา อาจารย์ที่สูงกว่า ท่านพยายามดึงจิตใจลูกศิษย์ลูกหาให้สูงขึ้นมา ถ้าสูงขึ้นมามันเป็นค่าของน้ำใจ เรารื่นเริงเราอาจหาญกับคุณธรรมในหัวใจ เราไม่เร็นเริง ไม่อาจหาญ อวดเขา โชว์เขาด้วยความที่เป็นโลก

ข้อวัตรปฏิบัติถ้าปฏิบัติเพื่อขัดเกลากิเลสเพื่อชำระกิเลส อันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าอนุโมทนา เวลาอดอาหารเห็นไหม อดอาหารเพื่อชำระล้างกิเลส เราตถาคตอนุญาต มัน อยู่ในบุพพิชชา มันเป็นบาป เวลาบอกว่าอดอาหาร พระพุทธเจ้าว่าห้ามอดอาหารๆ เวลาอด อาหารเพื่อชำระล้างกิเลส อดอาหารเป็นอุบายวิธีการเพื่อชำระกิเลส เราตถาคตอนุญาต แต่ถ้าอด เพื่ออวดเขา ปรับอบัติทุกภิกขิยาที่เคลื่อนไหว อดอาหารเพื่ออวดเขา

นี่ก็เหมือนกัน เราจะประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่เราชำระล้างกิเลส สิ่งที่เราทำขึ้นมาทำเพื่อถอด เพื่อถอน เราทำของเรา เราไม่ได้ทำโชว์ทำอวด จะกับปิยงกโรหิตีก็อวดเขา นี่ไงพระเคร่งครัด เอาไว้ข้างบาตรไม่ฉันทก็ได้ เขาไม่ต้องกับปี๗ ด้วย แล้วเราก็ไม่ฉันทด้วย รับมาแล้วมันเป็นบุญของ เขา เราก็เปะไว้ข้างบาตรนั้น เราไม่แตะมัน มันจะเป็นอบัติตรงไหน

แต่ถ้ามันเป็นหมู่คณะมันก็รับไว้ คือสิ่งใดข้อวัตรปฏิบัติถ้าทำการขัดเกลากิเลสเรา นี้ ถูกต้อง สิ่งใดที่เราทำ ทำเพื่อลดอภິโกนี้ถูก แต่ถ้าไปเสริมมันมันผิด ทำอะไรก็จะไปอวดไปโชว์ให้ คนอื่นเห็นว่าฉันเป็นคนดี ฉันเป็นคนดี แล้วจะไปอวดเขา ไม่ต้องไปอวด ใครที่มาไม่เป็น ไม่เป็น ก็สอนเขา ถ้าเขาต้องการจะศึกษา ไม่ต้องว่าฉันต้องทำอย่างนี้ อย่างอื่นไม่ได้

อย่างไม่ได้ก็นี่ไง ถ้ามันไม่มีใครเลยก็เปะไว้ข้างบาตรถ้าเขาไม่รู้จัก ถ้าบิณฑบาตไปแล้ว ประเคน ถ้ามันไม่ได้หัดบาสอะไรก็รับไว้ ถ้าไม่ฉันก็จบ ถ้าเราไม่เอาใส่บาตรมันก็ไม่มีอาบัติ แล้วถ้าสงสัยเห็นใหม่ ถ้าประเคนแล้วมันประเคนไม่ขึ้น ประเคนไม่ได้ รับประทานไว้แล้วเปะไว้ในถาด ก็ได้ ใส่น้ำบาตรก็ได้ ถ้าใส่บาตรไว้ก็ไม่ไปแตะมัน ไม่ฉันก็ไม่เสียหาย ถ้ามันจะฉัน ถ้าอยากฉัน เอ้า ให้คนอื่นประเคนให้ใหม่ ประเคนเราไม่ขึ้นก็ประเคนพระองค์ต่อไป แล้วเราอาศัยบารมีของ พระที่นั่งเคียงข้าง อาศัยฉันไปกับเขาก็ได้

นี่ไง ถ้ามันปฏิบัติเพื่อไม่อวดไม่โอ้อวด มันจะไม่กระเทือนใจใคร แล้วอีกอย่างหนึ่งเราก็ พยายามลดตัวตนของเรา แต่ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเขาจะหาว่าฉันไม่ใช่นักปราชญ์ ผู้รอบรู้ มีความรู้ สุกครบวงจักรวาล มีความรู้เยอะ ทำสิ่งใดต้องมีขอบเขตอย่างนี้ ไร้สาระ

เราทำเพื่อเราไง เราทำเพื่อเรา เราทำเพื่อขัดเกลากิเลสของเรา แล้วยิ่งโตขึ้นๆ ไปนะมันจะ เข้าใจได้ พอเข้าใจได้ครูบาอาจารย์ท่านผ่านอย่างนี้มาเยอะมาก สังคมพุทธศาสนาในทาง วรรณคดี เขาเรียกว่าในคัมภีร์มันมีเรื่องโง่ให้เล่ากันเยอะแยะไปหมด เพราะเวลาคนเข้ามานี่ คนเข้ามานี่มันหลากหลาย หลากหลายสถานะ หลากหลายความรู้ลึกลับนึกคิด แล้วพอเข้ามามันจะมี ปัญหาเยอะมาก นี่ก็มีปัญหาเห็นใหม่ เวลาพระมาเป็นอาบัติ เราก็บปลงอาบัติซะ สิ่งใดถ้าเราไม่รู้ ทำผิดไปมันเป็นอาบัติทั้งนั้น

ถ้าเป็นอาบัติเห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดคำใดมันเหมือนกฎหมาย มัน มีผลทันที แล้วถ้าทำขัดแย้งอาบัติทั้งหมด ฉะนั้น ถ้าอาบัติทั้งหมด เราจะไม่มีความสามารถรู้รอบ ขอบซิดได้ทุกอย่าง แต่เราอยู่กับหลวงตา หลวงตาท่านพูดเรื่องที่ว่าจะทำตามท้องที่องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอนไว้ทั้งหมด มันแทบจะเป็นไปไม่ได้

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติ ท่านพูดเอง ตัวท่านเองท่านจะพยายามให้มันผิดพลาดน้อยที่สุด พยายามทำให้มันผิดพลาดน้อยที่สุด เพราะเราเคารพบูชาไง เราพยายามจะทำให้ผิดพลาดน้อย ที่สุด แต่มันเป็นที่บารมี เป็นที่วาสนา วาสนาบารมีมันทำไม่ได้ขนาดนั้น ทำไม่ได้ถึงนั้น มันก็ เลยว่าถ้าจะให้ได้สมบูรณ์ถูกต้องตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้มันหาได้ยาก บุคคลมีอำนาจวาสนาบารมีแล้วทำให้ถูกต้องดั่งงามอย่างนั้นหาได้ยาก หาได้ยาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา นี้สร้างบุญญาธิการมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร ปรรณนามาเป็นพระอัครสาวกก็ต้องได้

สร้างบุญกุศลมาอย่างนั้นเหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ภิกษุทั้งหลายติเตียนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าลำเอียง ไม่ตั้งตามความเป็นจริง พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรก ทำไมไม่ตั้งพระอัญญาโกณฑัญญะ ทำไมไม่ตั้งพระที่บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์มาก่อนพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราไม่ได้ลำเอียงอะไรทั้งสิ้น มันเป็นสมบัติของเขา มันเป็นสมบัติของพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ที่ได้สร้างอานาถวาสมา เขาสร้างสมของเขามา แล้วเขาทำบุญกุศลของเขามา เขาถึงมารับวิบากอันนั้นที่เขาสร้างมา”

นี่มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างนั้น ไม่ได้ลำเอียง ไม่ได้ต่างๆ ทั้งสิ้น ฉะนั้น ถ้ามันเป็นความดี มันเป็นความดีเห็นใหม่ ของดี ทุกคนอยากได้ของดี คำว่า “ของดี” เราต้องทำคุณงามความดี เพราะของดีมันจะไม่ได้ได้มาโดยการมอบ ไม่ได้ได้มาโดยสถานะ ไม่ได้มานะ ความดีก็คือความดี แต่ของเรานี้เราบวชเป็นพระ บวชเป็นพระเราบวชในวัฒนธรรมของชาวพุทธไป พอบวชเป็นพระขึ้นมากฎหมายนี่ยกเว้นให้หมดเลย สังคมเขาเห็นแก่ผ้าเหลือง เห็นแก่ผ้าเหลืองเลย

ถ้าเห็นแก่ผ้าเหลือง ร้านขายสังฆภัณฑ์มันไม่ไปเห็นกว่าเลย ทำไมมาอยู่กับพระเห็นแก่ผ้าเหลืองๆ ละ เพราะอะไร? เพราะมันเป็นวัฒนธรรม เป็นความเชื่อใจ นี่เขายกย่องสรรเสริญขนาดนี้แล้ว เราต้องตั้งสติแล้วว่าเราทำอะไรสะท้อนใจเขาบ้างหรือไม่ เว้นไว้แต่พวกเปรต พวกพาลชน พวกพาลชนเขาจะพูดชักนำให้เราร่วมมือกับเขา ให้เป็นผลประโยชน์กับเขา เราก็ไม่ไปกับเขา ใอันนั้นเขาติเตียนอยู่แล้ว โลกธรรม ๘ แต่ใจของคนมันมีดีชั่ว มันมีดีมีชั่ว คนดีก็มี คนที่เขาไม่ต้องการให้เห็นว่าการแสดงของเราเป็นอย่างนั้นก็ยังมี ฉะนั้น เราไม่ต้องแสดงออกก็ได้ เราไม่ต้องแสดงออก

เรายึดหลักของเรา เราอยู่ในศีลในธรรม เรายึดของเราอย่างนี้ แล้วสิ่งที่มันจะจริงไม่จริง ให้เวลามันพิสูจน์ ไม่ใช่ว่าทุกคนจะเข้าใจเราถูกหมด แล้วทุกคนจะเข้าใจเราผิดหมด ใ้เข้าใจถูก เข้าใจผิดมีเยอะแยะไปหมด นี่เห็นใหม่ เพราะเราก็มั่นใจของเราทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เวลาสังคมนะ เขาสร้างกระแสขึ้นมา เขาจะบีบให้ผู้เห็นต่างให้เข้าไปในความเห็นของเขา เขาสร้างกระแส นั่น

คนที่มีความฉลาดอย่างนั้นมันต้องสู้ คุณ คุณพระโพธิสัตว์ เวลาเป็นเตมิย์ไป เราจะพิสูจน์ เขาตัดคลื่น ตัด น้ำมันมีมาทั้งนั้น แล้วเราเข้มแข็งพอหรือเปล่า ถ้าเราเข้มแข็งไม่พอเราจะภาวนาอะไรกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบารมี ๑๐ ทศ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมบารมี เขาสร้างมาหมด แล้วจิตดวงนั้นมันสร้างมาเป็นภพเป็นชาติมันถึงเข้มแข็ง มันถึงมีบารมีไง แต่เรานี่เราอยากได้โดยที่ไม่ทำอะไรกันเลย อยากได้ อยากดี อยากให้คนอื่นเชื่อถือ อยากให้คนศรัทธา อยากให้คนยกย่อง

ปฏิบัติซะ! หากความดีในใจนี้ เอาความจริงที่นี้ ใครจะเชื่อถือไม่เชื่อถือ ใครจะศรัทธาไม่ศรัทธา นี่โลกธรรม ๘ ไร้สาระมากเลย แต่ศีล สมาธิ ปัญญา ในใจเรานี้สำคัญที่สุดเลย เราเกิดมาจากไหน? ปัจจุบันนี้เป็นอะไร? แล้วจะไปไหนต่อ? ทำไมไม่ถามตัวเองตรงนี้ เรามาจากไหน ก็มาจากพ่อจากแม่ แล้วเราศรัทธาความเชื่อเรามาบวชเป็นพระอยู่นี้ ภูมิใจความเป็นพระ แต่คุณธรรมในใจมันมีขึ้นมาไหม

คุณธรรมในใจมันเอาขึ้นมา เอาขึ้นมาแล้วเราปฏิบัติของเราขึ้นมา ใครจะเชื่อถือไม่เชื่อถือ ใครจะยกย่อง ใครจะเกลียดชัง ใครจะนิทาขนาดไหน ใครจะค่าขนาดไหน เชิญตามสบาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาจ้างคนมาค่า เขาจ้างคนมารังแกมาตลอดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาคุณงามความดีเอาความจริงเข้าสู่ สุกท้ายแล้วเห็นไหม “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เทวทัตมีความเห็นอย่างนั้น ธรณีสูบสคๆ เลย ใครทำอะไรได้อย่างนั้น

ฉะนั้น เราตั้งสติของเรา อย่าให้มันแกออกนอกเรื่องนอกราว ใครทำดีได้ดีไง ใครสร้างอย่างไรได้อย่างนั้นไง ใครทำอะไรคนนั้นได้ เข้าทางจงกรมเดินสมาธิเราก็ได้สมาธิ ฝึกหัดใช้ปัญญาเราก็ได้ปัญญา ถ้าเราใคร่กรรมของเรา เวลากิเลสมันขาดออกไป เราเองมีคุณธรรมในใจ ใครทำใครได้ แล้วทำไมไม่ทำ ทำขึ้นมาให้เป็นสมบัติของเรา ทำขึ้นมา แสวงหาความดีให้เป็นความดีในใจ ความดีจริงๆ ของเรา เอวัง